

Τζάνι
Ροντάρι

Αλίσταρ

Χαρούμενα

Μαγικά

Χριστούγεννα

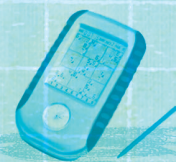
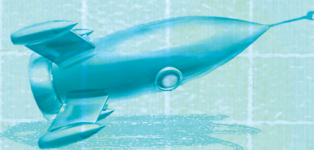
ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ειημέρωσαν

Χριστούγεννα

Το Χριστούγεννιάτικο Παιχνίδι

Ήταν Χριστούγεννα κι ένας κύριος βγήκε ν' αγοράσει παιχνίδια για τα παιδιά του και τα εγγόνια του... Ας μην μπλέξουμε όμως σε λεπτομέρειες: ο κύριος αυτός ήμουν εγώ, και δεν είμαι δα και σπουδαίο πρόσωπο, εδώ που τα λέμε. Να με, λοιπόν, ν' αναστενάζω από μαγαζί σε μαγαζί, από βιτρίνα σε βιτρίνα, όλο και πιο αναποφάσιτος και μπερδεμένος.

Είχα ξεκινήσει με τη ζωηρή επιθυμία ν' αγοράσω στα παιδιά τα παιχνίδια που εγώ ο ίδιος λαχταρούσα όταν ήμουν παιδί και που ποτέ δε μου τα χάρισε κανείς. Τώρα όμως, εκείνα τα παιχνίδια είτε δεν υπήρχαν πια είτε είχαν μείνει καταχωνιασμένα κάτω από σκάλες και μέσα σε αποθήκες, να σκονίζονται και ν' αραχνιάζουν. Μπροστά μπροστά φάνταζαν τα καινούρια παιχνίδια, που για μένα ήταν σκέτο μυστήριο... Δεν καταλάβαινα τι ήταν, πώς λειτουργούσαν, πώς ήταν δυνατόν να διασκεδάζουν τα παιδιά με αυτά. Θα 'πρεπε ίσως, προτού βγω για ψώνια, να είχα παρακολουθήσει κάποιο σεμινάριο για σύγχρονα παιχνίδια, κυρίως ηλεκτρονικά.

Όμως, τέτοιο σχολείο, όπου γονείς και παππούδες θα μπορούσαν να ξανακαθίσουν στα θρανία και να μάθουν τις επιθυμίες και τα γούστα των παιδιών και των εγγονιών τους, που ζούσαν στην ατομική εποχή και απολάμβαναν τα αγαθά της παγκόσμιας βιομηχανίας παιχνιδιών, τέτοιο σχολείο, σκεφτόμουν, υπήρχε άραγε ή όχι;

– Ελάτε, είπε μια φωνούλα, περάστε, ρίξτε μια ματιά. Αμάν πια, ρίζες θα βγάλετε στο πεζοδρόμιο!

Η φωνή προερχόταν από ένα ανθρωπάκι που είχε ξεμυτίσει από ένα στενό και χαμηλοτάβανο μαγαζάκι χωρίς βιτρίνα. Ποιος ξέρει πόση ώρα στέκονταν εκεί, μετά τη μάταιη περιπλάνησή του, ποιος ξέρει πόση ώρα με περιεργαζόταν το παράξενο ανθρωπάκι, χαμογελώντας πίσω από τα τεράστια γυαλιά του, το μόνο μεγάλο αντικείμενο πάνω σ' ένα μουτράκι όπου όλα ήταν μικρά: τα μάτια, η μύτη, το στόμα, το μουστάκι, το μαύρο γενάκι στο πιγούνι.

– Μα καλά, εσείς πουλάτε παιχνίδια; ρώτησα καχύποπτα.
– Μπορεί, απάντησε το ανθρωπάκι. Όσο βρίσκεται κάποιος να τ' αγοράζει, εγώ τα πουλάω.
– Για να δω λίγο.

Μπήκα στο μαγαζάκι, όπου υπήρχε χώρος μόνο για δύο ξύλινα скаμνάκια και για ένα ράφι όπου ήταν τοποθετημένα τέσσερα πέντε μικροσκοπικά κουτιά.

– Με συγχωρείτε, είπα, αλλά εγώ δε βλέπω πουθενά παιχνίδια.
– Θα τα δείτε τώρα, υπομονή.

Το ανθρωπάκι άνοιξε το ένα από τα κουτιά κι έβγαλε από μέσα μια συσκευή που με την πρώτη ματιά μου φάνηκε σαν ένα θεόρατο τηλεχειριστήριο, που θα μπορούσε να βάλει μια τηλεόραση σε λειτουργία από μακριά, με κουμπιά για να την αναβοσβήνει, για ν' αλλάζει κανάλια, να αυξομειώνει την ένταση, να ρυθμίζει τη φωτεινότητα.

– Αυτό το πράγμα βρίσκεται ήδη σε όλα τα σπίτια, μουρμούρισα με δυσφορία. Δε φαντάζεστε, βέβαια, πως για ένα μικρό παιδί μπορεί αυτό να είναι κάτι ξεχωριστό;

– Έτσι λέτε; είπε χαμογελαστά το ανθρωπάκι. Για πατήστε λίγο ένα από αυτά τα κουμπιά. Το δώδεκα, για παράδειγμα.

Βότκα;

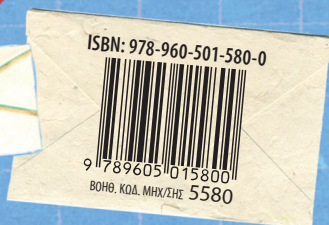

Μπροστά στη φάτνη, κάτω από το χριστουγεννιάτικο δέντρο
ή μες στην κάλτσα των δώρων, ο Τζάνι Ροντάρι ζωντανεύει την
ευτυχισμένη ατμόσφαιρα των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς,
μιλώντας στην καρδιά και στο μυαλό των μικρών αναγνωστών.

Μια υπέροχη χριστουγεννιάτικη κάρτα σε μορφή βιβλίου,
από τη μαγική πένα του Τζάνι Ροντάρι, του πολυαγαπημένου
συγγραφέα εκατομμυρίων παιδιών στον κόσμο.

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

από 6 ετών